

Slepý a s hlavou prázdnou jak schránka na noty,
perem a rukou ráznou děsím se samoty.
Píšu pozdě k ránu, dobývám předmostí,
rozeznívám zlatou hranu omylné všednosti.

Píšu jí něžná slova, snít budu později,
pohrobek Oblomova, zpíjím se nadějí.
S věčností přes rameno sám na rohu ulice
vyvolávám slavné jméno pradávné světice.

Kdysi jsem hledal krásu, na sobě havelok,
v mraveništích času i v labyrintech slok.
Až jsem potkal kněze, nahý byl jak psí kost.
Prý že žádná katecheze nesmaže minulost.

Končí další září a já, Hvízdavý Dan,
s lacinou svatozáří projíždím Irian.
Ani v té daleké zemi však poklady nehledám,
vím, že jednou přiveze mi marcipán z Toleda.